

Elég gyakran írok olyan emberekről, akik huncutkodtak, hazudtak, ferdítettek, csaltak, cseleztek, satöbbi. Ezen emberek nagyrésze elég értelmes ahhoz, hogy tudja, a legjobb, ha csendben ül, s megvárja, hogy elvonuljon a hullám. Mert minden hullám elvonul egyszer, az élet megy tovább.

Általában hagyom, hogy az ügyek feledésbe merüljenek, mert **nem célom senkivel életem végéig háborúzni**, és úgy érzem, mindenkinek joga van még egy esélyhez, végleges megbélyegzés nélkül.

De van, aki nem tud csendben ülni,

és megvárni, hogy elvonuljon a hullám. Még mélyebbre kívánczik a kakiba, és elkezd mélyebbre ásni magát.

Van a **Nevem senki** című Terrence Hill-es film, fiaim egyik kedvence, abban van egy tanulságos történet, idézem:

A madárka kicsi volt, még repülni sem tudott. Egy szörnyen hideg éjszakán kipottyant a

fészekből, és a földre esett. Szegény, kiabálni kezdett. (Csirip-csirip-csirip). Ahogy a torkán kifért, mert nagyon fázott. Szerencséje volt, mert arra ment egy tehén, és észrevette. Megsajnálta a madárkát. Szépen felemelte a farkát, és (pláccs) rápottyantott egy gőzölgő tehénlepényt. A kismadár megint jó melegben volt, de nem érte be ennyivel és folytatta. (Csirip-csirip-csirip). Ahogy a torkán kifért. Egy gonosz vén prérikutya meghallotta és odafutott. Megfogta a kismadarat és kiszedte a tehénlepényből. Szépen alaposan letisztogatta és aztán... bekapta és lenyelte a madárkát.

...

A mostani időkben nagyon hasznos a történet lényege.

Nem biztos, hogy rosszat akar, aki a fejedre tojik, és nem biztos, hogy jót akar, aki kihúz szarból. De a legfontosabb az, hogy **aki nyakig ül a szarban, az fogja be a száját.**

Nem mindenki látta ezt a filmet, pedig ez egy alpmű, még akkor is, ha nem Márton Áron püspök életéről szól. Hat-hétéves gyerekek is megértik, és lehet, hogy még a vadász-polgármesterek is.

Juliska és vadász

Aki nem tudja, hogy miről beszélek, elmesélem röviden. Egy kilencéves gyerek Remetén ráment egy medvére, épp, hogy rá nem lépett. Bocsos medve volt, de nem bántotta őt, elmesélése szerint, a keze hátsójával félrelökte, úgy, hogy még csak nem is fájt neki, s elment. A medve bocsai már nem voltak ennyire haverok, eljátszadoztak a gyerekekkel, meg is rágták, majd az anyjuk után szaladtak. **Eddig a gyerek története.**

Ezt a történetet mi nem így hallottuk egy ideig, hanem másképp. Mert a vadász-polgármestertől hallottuk, aki a gyereket a kórházba vitte, lefotózta, és megtöltötte a sajtót azzal, hogy a gyerekre támadt a félelmetes harapós medve, akit ki kell löni. Aztán ki is lölte, mert kapott engedélyt rá. És oda is vitette a gyereket a kilőtt medvéhez, láthattuk a sajtóban a fotót, amint a medvetetem mellett a gyerek hálásan megpusztilja őt, a megmentő vadászt.

Sajnos, a vadász-polgármester által sajtónak tálalt történet más volt, mint a gyerek által elmesélt, és a helybéliek által ismert történet. A vadász elfelejtette megemlíteni a bocsokat, a nagy medve számlájára írta a bocsok tettét, és elfeledte elmondani, hogy ezt a medvét a helybéliek évek óta ismerik, de békés, ártatlan medvének ismerik.

Ha engem kérdez valaki,

ez uszítás volt egy békés medve ellen, melynek az a tragikomikus vége lett, hogy kilőttek egy ártatlan anyaállatot, azért, mert a kölykei játék közben harapdáltak. Aki állatot tart, tudja, milyen egy kutya vagy macskakölyök, de mégsem lőjük le az anyját azért, mert a kölyök harapdál.

Én [ezt a történetet megírtam egy véleményanyagban](#), amelyben azt is megfogalmaztam, hogy mennyire gáz ez a típusú medvegazdálkodás, amiben kilövünk egy békés, ártalmatlan medvét, mert rá sikerül csellel engedélyt szereznünk, de a károkozó medvék javát ott hagyjuk az emberek nyakán, mert arra nem lehet engedélyt szerezni.

Erre a polgármester felháborodott, azzal kezdte, hogy a gyerek hazudik, és a helybéliek félrebeszélnek, s azzal folytatta, hogy miért nem szólaltattam meg őt szakemberként az anyagomban. Bocs, de van értelme megkérdezni egy csaláson kapott embert, hogy miért csalt? A gyerekeket szokták így megszégyeníteni, hogy megkérdik tőlük, hogy miért hazudtak. Erre mit tudnak válaszolni?

Habár **egy véleményanyagba nem kötelező**, és nem is szokás beleírni a másképp gondolkodók véleményét, én a barátságunk kedvéért beleírtam az anyagba, amit a polgármester kért, hogy azt a medvét lőtte ki, amelyikre engedélyt kaptak, és hogy ez az a medve volt, amelyik kézháttal fellökte e gyereket.

De aztán ez nem volt elég neki. Nem volt elég bölcs, hogy hallgasson, és hagyja, hogy az ügy feledésbe merüljön. Ellentámadásba lendült, a konkurenciánknál kopogtatott cáfolni, és nyitva találta az ajtót. Nem volt elég figyelmes, az általa íratott kis cikkel még csak jobban belekeverte magát, tovább görgeti a hamiskodását. Íme, itt a cikk, kifotóztam az újságból.

Egy, az online médiában megjelent írás kapcsán határozottan cáfolta Jakab Attila, a Nagy-Küküllő Vadász- és Sporthorgász Egyesület elnöke, hogy nem a megfelelő medvét lőtték ki Homoródremetén az elmúlt héten. Kijelentette, biztosan ez a vad támadt a helybéli kisfiúra, a vadőrök már napok óta figyelték az állatot, ráadásul a szerencsétlen esettől csupán pár száz méterre sikerült ártalmatlanítani a területét szigorúan őrző medvét. **Nem tartotta kizártnak azt sem, hogy korábban bocsai voltak a lelőtt medvének, azonban ők a helyszínen nem látták azokat. Jakab szerint tudni kell ugyanis, hogy kétéves kölykökről van szó, az anyjuk pedig ebben a korban hagyja magukra őket. A vadásztársaság elnöke ugyanakkor alaptalan állításnak tartja azt is, hogy a helybéliek nem örültek a ragadozó kilövésének. Elmondta, múlt csütörtökön este többen összesereglettek a nagyvad teteménél, és egyértelműen hálásak voltak a vadászoknak.**

Bocsánat!

Hogy van az, hogy nekem egyik nap elismeri telefonon keresztül, hogy a bocs harapta meg a gyerek karját, másnap pedig, mire **kitalálja az új sztoriját**, azt nyilatkozza a Híradóban, hogy nem tartja kizártnak, hogy korábban voltak bocsai. Szemenszedett huncutság az egész.

Közben pedig facebookon folyamatosan támad, ugyanazzal a dumával, amivel telefonon is támadott, hogy nem vagyok szakember, nem érthetek hozzá, míg ő szakember. Huszonvalahány éve. És gyerekkora óta vadászatokra jár, sokszor kergette már meg a medve. S ezzel próbálja bizonyítani, hogy neki igaza van.

Elárulom, nekem is van egy-két barátom, ismerősöm, aki az életét a medve és a többi nagyvad tanulmányozására áldozta. Tehát van, akikkel elbeszélgetnem a témában, csak nem mindig írom be a nevüket az anyagba, hogy ne tegyem ki őket támadásnak. De ha nem lennének szakember barátaim, akkor is egyértelmű lenne, hogy a kilőtt medve nem volt egy agresszív, támadó medve. **Székelyföldön minden falusi tudja**, hogy a medve, ha bántani akar, akkor nem félrelök a kézhatárral, úgy, hogy neked nem is fáj, hanem a karmos felét használja a kezének, és akkorát kapsz, hogy a fél arcod a tenyeredben viszed haza.

A másik dolog, amivel a vadász-polgármester vádol, hogy köteles lettem volna őt megkérdezni.

Mondjuk, ő sem szólaltatott meg engem a fentebb bevágott Híradós újságcikkében, de elvárta volna, hogy én kérdezzem meg őt, mint szakembert. Mert kötelességem. Beszéljessünk erről picit, mert elég gyakran vádolnak ezzel a tévhittel.

Néhány hete beszélgettem városunk egyik stratégiaileg fontos emberével, s mind köszöngette, hogy őt is megkérdeztem a témában, mint érintett fél. Mondtam neki, én **szívesen megkérdek minden felet, de ez az állapot addig tart**

, amíg igazat mond. Attól a perctől kezdve, hogy hazugságon, cselezésen fogom, nem fogom többet megkérdezni. És ez mindenkire érvényes, harag nélkül.

Úgy érzem,

a mai világban az újságíró legfőbb erénye a hitelessége tud lenni. Ezt bizonyítják a statisztikáink is, az olvasók hiteles forrásból akarnak tájékozódni. De az olvasók mai pörgős világunkban nem olvasnak túl figyelmesen, nem mindig tudják megkülönböztetni az őszinteséget a füllentéstől, és még azt sem tudják megkülönböztetni sokszor, hogy azt a mondatot a megkérdezett személy vagy az újságíró mondta. Sokszor felhányják nekem, hogy hazugságot írtam, és hiába magyarázom, hogy oda van írva, hogy XY nyilatkozta, nem én.

Felületesen olvasnak, nem veszik észre, melyik mondat kié. Az anyagot pedig én írom alá, az enyém a felelősség. Ezért a legtisztább, ha csak olyan információt engedek be az anyagba, amit hitelesnek és vállalhatónak érzek. **Sok féle újságírói etikai kódex létezik.** Van, amelyiknek az az alapja, hogy minden felet meg kell kérdezni. Jó. Az én etikai kódexemnek az alapja az, hogy hazugságot igyekszem nem leírni, s ha pedig mégis leírom, mert az a témája az anyagnak, akkor igyekszem nagyon tisztán odaírni, hogy az hamis információ, hogy azt nehogy komolyan vegyék az olvasók.

Még akkor is, ha a szerkesztő kigyomlálja utána, mert szerinte teljesen egyértelmű az anyagból, nem kell nekem külön odaírnom, hogy hamis információ. Neki egyértelmű, mert figyelmesen olvassa, de az olvasók kétharmadának nem egyértelmű, mindenki mást ért belőle. Manapság figyelembe kell venni, hogy az újságot nem csak a figyelmes olvasóknak írjuk. És a figyelmetlen olvasót sem szabad félrevezetni.

Akit néhányszor már hazugságon, füllentésen, csaláson, kettős játszmán kaptam rajta, mint a kedves vadász-polgármester urat, ne csodálkozzon, ha legközelebb nem kérdem meg, mint szakembert. Ne akarjon senki az én anyagomban hazudni. Ne akarjon az én aláírásom és az

uh domainneve alatt huncutkodni.

Egy újságírónak az a feladata,

hogy a tőle telhető legkorrektebbül informálja az olvasóit, **nem pedig az, hogy** minden helyi górért kiszolgáljon. Egy jó sajtóorgánumnak az a feladata, hogy megbízható legyen, nem pedig az, hogy szócsöve legyen tanácselnököknek, polgármestereknek, politikusoknak, üzletembereknek és ki tudja még kinek. Én ebben hiszek. És úgy látom, hogy az uh-s kollégák, főnökök és tulajdonosok java is ebben hisz, hála Istennek és nekik.

Ha valami változik, szólok.